

Georgeta Burdujan și Petru Ciubotaru în Dresoaara de fantome de Ion Băieșu la TN Iași (regia: Irina Popescu-Boieru)

într-un spațiu de joc neconvențional – foaierea Teatrului Național „Vasile Alecsandri”, căruia scenograful Vasile Jurje nu a avut a-i adăuga decât minime elemente de decor. Acțiunea, prelungită uneori pe monumentalele scări și prin galeriile ce înconjoară etajul, se vede întrucâtva diluată; nu însă și văduvită de tensiune. Schimbarea coordonatelor spațiale obișnuite ar fi reclamat însă și modificarea stilului de joc, actorii aflându-se acum, în cea mai mare parte din timp, în imediata apropiere a publicului. E o condiție căreia Petru Ciubotaru i s-a adaptat cu inteligență; al său bătrân Paznic este compus minuțios, din gesturi puține și expresii concentrate. Georgeta Burdujan (și, o dată cu ea, regizoarea) rămâne însă datoare sub acest aspect. Dresoaara intră de la început „în forță” și, astfel, nuanțele se pierd, deși interpreta demonstrează, pe unele porțiuni, că ar fi fost capabilă să le transmită.

ALICE GEORGESCU

P.S. Nu am revăzut spectacolul în foaierea Ateneului bucureștean, unde a fost prezentat în cadrul Festivalului „Caragiale”. Aud că nu „arăta” deloc bine. E riscul inerent transplantărilor insuficient studiate.

foto: Brumaru Valentin

VIAȚA ȘI PĂTIMIRILE LUI PUBLIUS OVIDIUS NASO de Paul Miron ● **TEATRUL NAȚIONAL „VASILE ALECSANDRI” DIN IAȘI** ● Data reprezentației: 3 octombrie 1994 ● Regia: Ovidiu Lazăr ● Scenografia: Axenti Marfa ● Distribuția: Sergiu Tudose (Publius Ovidius Naso), Mihaela Arsenescu-Werner (Fulvia), Pușca Darie (Corinna), Adi Carăuleanu (Porcius), Dan Aciobăniței (Augustus), Violeta Popescu (Livia), Constantin Pușcașu (Valer), Adrian Păduraru (Tullius), Petru Ciubotaru (Guros), Liviu Manoliu (Carpos), Despina Marcu (Gaeta), Anne-Marie Chertic (Brusturel), Cătălin Tudor Manea (Tânărul), Constantin Avădanei (Sclav 1), Daniel Busuioc (Sclav 2), Adina Popa, Cristina Chertic (Voci).

Sergiu Tudose și Liviu Manoliu în Viața și pătimirile... de Paul Miron la TN Iași (regia: Ovidiu Lazăr)

UN REGRET

PREMIERĂ

ABSOLUTĂ

Dacă revista noastră nu ar trebui să „consemneze” pentru viitorime strălucirea și mizeriile teatrului din momentul de grație (?) pe care îl trăim, cronică de față s-ar fi oprit după transcrierea distribuției spectacolului. Cu efecte pozitive pentru toată lumea. Eu n-aș mai fi consumat cuvinte; tipografia – hârtie și cerneală. Autorul – persoană, sunt sigură, dintre cele mai stimabile, profesor la universitatea din Freiburg și colaborator permanent al „Academiei Cașavencu”, fie și sub pseudonim – nu s-ar fi amărît citind despre textul său că e orice (mai exact: prelegere subțire împănată cu bancuri groase) numai piesă de teatru, nu. Regizorul – om (încă) tânăr, cu fantezie multă, uneori mai multă decât e prielnic – nu și-ar fi făcut sânge rău aflând că lucrarea sa mi s-a părut o parodie inutilă la o inutilitate parodică. Actorii – nume cu greutate ale trupei ieșene – nu m-ar fi urît auzind că mi-a fost jenă să privesc cum își bat joc de propriul joc. Etc. Iar istoria teatrului ar fi reținut, despre spectacolul ieșean, atât cât trebuia să rețină.

■ A.G.